

ΑΧΙΛΛΕΑ ΒΗΤΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟ ΧΩΡΙΟ

πού άξαφνα τόθαψαν τὰ χώματα
τῆς άνωθέ του άνηφοριάς
στόν ἴσκιο τόν πυκνὸ τοῦ ἐλάτου

Τὸ γνώρισα αὐτὸ τὸ Μικρὸ Χωριό, τὸ ἀπόγιομα ἐκεῖνο τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων ὅταν, καθὼς συνήθιζα κάτι τέτοιες χρονιάρες μέρες, τέλειωσα τὴν ἀνηφοριά τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀργά - ἀργά, χαζεύοντας τὶς στολισμένες διτρίνες τῶν μαγαζιῶν.

Φτάνοντας στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος στάθηκα. Ἐκεῖ, στὸ κέντρο τῆς πλατείας, ὑψωνόταν ἓνα πελώριο ἔλατο, στολισμένο μὲ ἠλεκτρικὰ πολυχρωμα γλομπάκια ἀναμμένα. Εἶχε στηθεὶ ἐκεῖ, ὅπως κάθε χρόνο. Φτωχὴ κι' ἐλάχιστη φροντίδα γιὰ τὴ χριστουγεννιάτικη ἐμφάνισι τῆς πρωτεύουσας, τὸ φωταγωγημένο τοῦτο δέντρο, πού τὸ πρόσφερε αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ἐλληνικὴ ὀρεινὴ ἐπαρχία.

Στὴ βάση τοῦ ἐλάτου, μπροστά, ἦταν τοποθετημένος κι' ἓνας μεγάλος ἀνάγλυφος χάρτης: Ν ο μ ὸ ς Ε ὑ ρ υ τ α ν ί α ς, ἔγραφε μὲ μεγάλα κεφαλαῖα γράμματα. Χριστουγεννιάτικη προσφορά μαζί μὲ τὸ φουντωμένο κι' ὀλοπράσινο ἔλατο, τοῦ Νομοῦ Εὐρυτανίας στὸ κλεινὸ ἄστυ.

Κύταξα τὸ δέντρο τὸ πανύψηλο. Κι' ὕστερα ἔσκυφα τὰ μάτια μου στὸν ἀνάγλυφο χάρτη.

Νὰ τὸ Καρπενῆσι. Νάτος ὁ τραγουδη-

μένος Τυμφρηστός. Νάτη κ' ἡ Χελιδόνα καὶ τ' ἄλλα τὰ ψηλά βουνά, γεμάτα ἔλατα καὶ καστανιές. Σωστοὶ δρυμῶνες. Νάτος κι' ὁ Ἀσπροπόταμος, πού γυροφέρει σιγανοβρέχοντας τὰ ριζοβούνια. Κ' οἱ ρεματιές μὲ τὰ τρεχούμενα νερά. Κ' οἱ δρόμοι πού ἀγκομαχοῦν γ' ἀνέβουν στὰ ψηλῶματα.

Γιὰ δές! Πῶς σαρφαλώνουν τ' ἄσπρα τὰ χωριά. Ἀκουμπισμένα στὶς παλιές, στὸ ξέφωτο τῆς ριζαμιᾶς τοῦ λόφου, ἔπου ἀρχινᾷ ὄρθια σχεδὸν ἡ ἀνηφοριά κι' ὁ ἴσκιος ὁ πυκνὸς τοῦ ἐλάτου.

Καὶ τοῦτο τὸ χωριὸ καὶ τ' ἄλλο τὸ χωριό.

Γιὰ κύτα τοῦτο, ἀλήθεια, πῶς τὸ λένε; Μικρὸ Χωριό. Ἄκου... Μικρὸ Χωριό. Μήπως καὶ τ' ἄλλα, τὰ πιὸ πολλὰ ἀπὸ ὅλα τοῦτα, δὲ θάναί μικρὰ χωριά; Δὲ μπορούσαν, τάχα, νὰ τὸ ποῦν κάπως ἀλλιῶς; Νὰ τοῦ θροῦν ἓνα δικό του ὄνομα;

Ἐρίξα μὴ τελευταῖα ματιὰ κ' ἔφυγα, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸ ἀναπάντεχο χριστουγεννιάτικο ταξίδι πού εἶχα κάμει στὴν Εὐρυτανία — ἐκεῖ καταμεσῆς τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος. Στὸ Καρπενῆσι. Γύρω στὸν Τυμφρηστό. Πάνω στὰ ψηλά βουνά. Μὲ τὰ φουντωμένα κι' ὀλοπράσινα ἔλατα. Τὶς ρεματιές μὲ τὰ τρε-

χούμενα νερά. Καί τὸ Μικρὸ Χωριό, ποῦ δὲν εἶχε δικό του ὄνομα.

Τὶς πρῶτες ἐκεῖνες ἡμέρες τοῦ Γενάρη θρῖσκόμενον σ' ἓνα φιλικὸ σπίτι. Ἦσαν κι' ἄλλοι ἐπισκέπτες ἐκεῖ. Ἦρθαν ὕστερα καὶ δυὸ καινούργοι. Μιὰ κοπέλλα, συγγενῆς τῆς οἰκογένειας, κ' ἓνας κύριος. Γνώριμοι. Χαίρονται ἀπὸ χρόνια τὶς θάλασσες καὶ τὰ βουνά, μὲ τὸν ἐκδρομικὸ τους σύλλογο.

—Καλῶς τους. Χρόνια πολλά. Πῶς περάσατε, καλέ; Φτοῦ σας! Φρέσκοι καὶ ροδοκόκκινοι. Ποῦ εἶχατε πάει;».

Κι' ἄρχισε ἡ κοπέλλα μὲ εὐχάριστη διάθεσι νὰ διηγεῖται.

Εἶχανε πάει στὸ Μικρὸ Χωριό!

Γιὰ δὲς σύμπτωσι...

Κι εἶχαν ἐνθουσιαστῆ ἀπὸ τὴ χειμωιάτικη γοητεία του. Ἀπὸ τὴ χωριάτικη ἀπλότητά του καὶ τὴ νοικοκυρωσύνη του. Ἀπὸ τὸ χαμόγελο τῆς ὑποδοχῆς του καὶ τὴ ζεστασιά τῆς φιλοξενίας του. Ἀπὸ ὅλα ποῦ βρῆκαν ἐκεῖ ἐγκάρδια καὶ σπιτι-

κά, γιὰ νὰ περάσουν τὶς δυὸ μέρες στὴ λευκὴ γοητεία τοῦ χιονισμένου τοπίου. Στὴ γαλήνια θαλπωρὴ τοῦ τζακιῦ. Στὴν ἀνάπαυλα τῆς πρόσχαρης συντροφιάς. Στὴν ξεκούρασι τῆς ἐγκάρδιας καὶ χαμογελαστῆς περιποίησης.

Κ' ἦταν ὡστόσο, καθὼς τῶλεγαν, ἓνα μικρὸ χωριό...

Κ' ἐγώ, ποῦ τῶχα γνωρίσει τὸ Μικρὸ Χωριό τὸ ἀπόγιομα ἐκεῖνο τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων ἐκεῖ στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος, ρωτοῦσα μ' ἐνδιαφέρον καὶ περιέργεια νὰ μάθω πιὸ πολλά.

Ἦστερα ἀπὸ κάμποσες ἡμέρες, μάθαινα μὲ θλίφι ἀπ' τὶς ἐφημερίδες, ἀκόμη περισσότερα. Τὰ τελευταῖα. Πῶς τὸ Μικρὸ Χωριό δὲν ὑπῆρχε πιά. Ὅτι χάθηκε. Πῶς κεῖται σ' ἓνα τάφο. Πραγματικό. Ἐνα μεγάλο τάφο. Βύθισε, λέει, ἡ γῆς καὶ τῶθαψε...

Τὸ σκέπασαν τὰ χιόνια... Ἐκεῖνα ἐκεῖ ποῦ ἀπάνωθὲ του λόφου, ὅπου ἀρχινοῦσε ὄρθια σχεδὸν ἡ ἀνηφοριὰ κι' ὁ ἴσκιος ὁ πυκνὸς τοῦ ἐλάτου...

